

US19009587

ÚSTAVNÍ SOUD	
Jiřstova 8, 660 83 Brno	
Doslo	4
dně:	- 7 -02- 2019
M. H. POVĚŘENÍ krát Přílohy:	
Vyřizuje	

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0002044/19

Odesílatel: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových

Věc: ÚZSVM - vyjádření k III. ÚS 2130/2017

Doručeno: 7. 2. 2019 11:47:01

K Rukám:

ID zprávy: DZ-70189

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: 96vaa2e

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	ČJ---UZSVM-A-8154-2019-PSJ1-1-.pdf		
Podpis je platný	ČJ---UZSVM-A-8154-2019-PSJ1-1-.pdf	SERIALNUMBER=ICA - 10338577, SN=Komárková, G=Markéta, T=právní zástupce, OU=Územní pracoviště v hlavním městě Praze, OU="Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, 128 00", OU=40610, O=Česká republika-Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, CN=JUDr. Markéta Komárková, C=CZ	SERIALNUMBER=NTRCZ-26439395, O="První certifikační autorita, a.s.", CN=I.CA Qualified 2 CA/RSA 02/2016, C=CZ
Podpis je platný	contentMessage.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky (IČ 00007064), OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 2, O="Česká pošta, s.p. (IČ 47114983)", C=CZ

Předchází

ÚŘAD PRO ZASTUPOVÁNÍ STÁTU VE VĚCECH MAJETKOVÝCH
RAŠÍNOVO NÁBŘEŽÍ 390/42, 128 00 NOVÉ MĚSTO, PRAHA 2
ÚP V HL. M. PRAZE
ODBOR PRÁVNÍCH SLUŽEB

14073/A/2019-PSJ1

Ústavní soud
Joštova 625/8
60200 Brno

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	- 7 -UZ- 2019 2
krát Přílohy: _____	
Vyřizuje: _____	

NAŠE Č.J.: UZSVM/A/8154/2019-PSJ1

VYŘIZUJE: Komárková Markéta, JUDr.

ÚTVAR: 9214

TELEFON: +420 225 776 846 mobil 731451812

E-MAIL: Marketa.Komarkova@uzsvm.cz

DAT.SCHRÁNKA: 96vaa2e

K sp.zn. /il/ **US 2130/2017**

Stěžovatel: Fürst von Liechtenstein Stiftung, reg. č. FL-0001, 030.270-0 Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Knížectví Lichtenštejnsko
zastoupená Dr. Erwinem Hanslikem MRICS, advokátem, advokátní kanceláře Taylor-Wessing, e/n/w/c advokáti v.o.s., se sídlem 110 00 Praha 1, U Prašné brány 1

Účastníci: Nejvyšší soud České republiky, se sídlem Burševa 20, Brno
Krajský soud v Praze, se sídlem Nám. Kinských 5, Praha 5
Okresní soud Praha – východ, se sídlem Na Poříčí 20/1044, Praha 1

Vedlejší účastník:

Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2

- Vyjádření vedlejšího účastníka k ústavní stížnosti

Doručováno datovou schránkou

Přílohy: Pověření právního zástupce jednajícího za vedlejšího účastníka

Předciz

Ve věci ústavní stížnosti vedené u Ústavního soudu České republiky pod sp.zn. III. ÚS 2130/2017 podává Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2 své vyjádření, neboť se nehodlá vzdát svého postavení vedlejšího účastníka v řízení o této ústavní stížnosti.

Vedlejší účastník má ústavní stížnost za nedůvodnou. Stěžovatel v podstatě opakuje všechny své námitky resp. tvrzení, která podával již v řízeních před Účastníky řízení o ústavní stížnosti, ačkoliv byly dle názoru Vedlejšího účastníka Účastníky, zejména pak Nejvyšším soudem, vyvráceny. Stěžovatelem tvrzená porušení označených základních práv a svobod nemají oporu ve skutkovém ani právním stavu. Podání Stěžovatele je značně rozsáhlé, poměrně nepřehledné, několikrát se vracející již k podaným tvrzením, tudíž orientace v něm je obtížná. Nicméně srovnatelnost obsahu ústavní stížností s dovoláním Stěžovatele k Nejvyššímu soudu, které bylo odmítnuto, umožňuje Vedlejšímu účastníkovi své vyjádření pojednat stručně, když se základními námitkami Stěžovatele směřujícími k tvrzenému porušení v ústavní stížnosti označených základních práv a svobod dle názoru Vedlejšího účastníka v odůvodnění nedůvodnosti dovolání vypořádal Nejvyšší soud.

Skutečnost, že Stěžovatel odmítá přijmout platnou právní úpravu Vedlejšího účastníka, nezakládá vznik porušení práva na spravedlivý proces, stejně tak jako na tvrzené porušení práva na ochranu vlastnictví a majetku. Stěžovatel k podpoře svých tvrzení odkazuje např. na Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, aniž by bral v potaz, že v rozhodném období, tj. v době, kdy byl majetek Zůstavitele konfiskován, takový pakt neexistoval, a tudíž se jej nelze dovolávat a tvrdit, že došlo k jeho porušení. To platí i o dalších Stěžovatelem odkazovaných mezinárodních aktech.

Skutečnost, že v dědickém řízení, které Stěžovatel inicioval téměř 20 let po té, co se Vedlejší účastník opět „zařadil“ mezi demokratické právní státy, mu bylo deklaratorně potvrzeno dědictví (sporné pozemky) po Zůstaviteli, na ztrátě vlastnictví Zůstavitele ke sporným pozemkům ke dni účinnosti dekretu presidenta č. 12 nic nemění.

Jak již ve svých rozhodnutích konstatovaly obecné soudy, že i ESLP již judikoval, že určení rozsahu a způsobu odčinění křivd je výsostným právem příslušného státu. Vedlejší účastník se rozhodl k odčinění *některých* křivd, které vznikly, resp. byly založeny v období nesvobody, za které je označeno období od 25.02.1948, kdy byly položeny základy totalitního režimu, k jehož odstranění došlo až po listopadu 1989. Pokud došlo k nějakým křivdám před tímto datem, pak Vedlejší účastník rozhodl, že tyto křivdy odčiňovat nebude.

Z tohoto důvodu nelze přihlížet ani k tvrzení porušení zákazu diskriminace, nadto tvrzené v souvislosti s poručením EÚLP ve spojení s Protokolem, které však v rozhodném období neexistovaly, a neexistovaly ani s nimi srovnatelné ať již mezinárodní či vnitrostátní akty či předpisy závazné pro právního předchůdce Vedlejšího účastníka (viz výše).

Vedlejší účastník odmítá účelový výklad dekretu presidenta č. 12/1945 Sb. (byť vzhledem k shora podanému je tato skutečnost právně nevýznamná) jako normy trestně právní povahy ve vztahu k Zůstaviteli, jestliže tato norma měla dvě roviny, z nichž ta případně trestně právní na Zůstavitele nedopadala.

K obsáhlému podání k otázce „legitimního očekávání“ Vedlejší účastník nepovažuje za vhodné se vyjadřovat, neboť se jedná o subjektivní úvahy a názory práva Stěžovatele, které nemají oporu v zákoně.

Jen pro úplnost si Vedlejší účastník dovoluje upozornit, že Stěžovatelem několikrát připomínaná exteritorialita, resp. „nedotknutelnost“ majetku hlavy státu, tj. Zůstavitele, v souvislosti s majetkem na území byla právně vyřešena již Rozhodnutím Nejvyššího soudu sp.zn. R II 28/1928, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti tehdy panujícího knížete Johana II.

směřující proti konkrétnímu jednání dle první pozemkové reformy, kdy se Nejvyšší soud vyslovil k stěžovatelem tvrzenému přechodu zák. č. 15/1893 ř.z. do právního řádu Československé republiky negativně stejně tak jako k tvrzení, že původně vybrané fideikomisní statky Liechtensteinů na území Československé republiky, jejichž výnosy měly sloužit pro výkon funkce panujícího knížete – hlavy Liechtensteinského knížectví, a jsou tedy příslušenstvím knížectví, neboť nebylo prokázáno, že by tento majetek byl relevantním jednáním převeden, resp. předán do majetku Liechtensteinského knížectví, a tudíž na majetek na území Československa vedený v pozemkových knihách jako vlastnictví (tehdy Johana II) je třeba nahlížet jako na majetek soukromé osoby, nepodléhající exterritorialitě, ale řídící se v celém rozsahu právním řádem Československa. Totéž stanovisko pak zaujal i k alodnímu majetku stěžovatele. O tomto rozhodnutí se Stěžovatel v žádném podání nezmiňuje, byť je odkazováno i v některých odborných publikacích, které Stěžovatel ve svých podáních i cituje jako pramen jeho právních úvah. Jestliže tedy byl Zůstaviteli, resp. jeho právnímu předchůdci nepochybně právní názor Nejvyššího soudu na postavení knížete na území Československa ve vztahu k majetku znám, a nebyl-li s ním srozuměn, pak je s podivem, že se po 10 let, tj. do doby, kdy došlo k okupaci Československa Německem, a byl zřízen protektorát, neobrátil na mezinárodní orgány, měl-li za to, že dochází k blíže nespecifikovanému porušení mezinárodního práva. O to podivnější je pak jednání Stěžovatele, který se ve sporné věci od počátku snaží přesvědčit soudy všech stupňů, a nyní v ústavní stížnosti i Ústavní soud, že k odnětí vlastnictví Zůstavitele dle zák. č. 12/1945 Sb. nedošlo a snáší k tomu všechny možné i nemožné důvody, včetně údajného porušení mezinárodního práva, že se o získání svého majetku na území Vedlejšího účastníka počal snažit až 20 let po té, co se Vedlejší účastník stal opět demokratickým právním státem, když věděl, nebo musel vědět, že podmínkou přechodu vlastnického práva po Zůstaviteli je projednání dědictví na území Vedlejšího účastníka, resp. jeho právního předchůdce před místními k tomu příslušnými státními orgány.

Vedlejší účastník trvá na správnosti ústavní stížností napadených rozhodnutí Účastníků, tvrzené důvody, na nichž Stěžovatel staví ústavní stížnost, má za neexistující, a navrhuje, aby ústavní stížnost byla zamítnuta.

V Praze dne 07.02.2019

JUDr. Markéta Komárková
právní zástupce